

TAIVAS

Pekka Ervastin esitelmä 29.12.1929

Jokainen ihminen tietää oikeastaan sisässään, mikä elämän tarkoitus on. Jokainen ei sitä tietenkään formuloi filosofisesti eikä vastaa siihen määrättyillä sanoilla, mutta jokainen tietää sen sisässään. Ehkä ihminen nuoruudessaan aavistaa kokonaisuudessa ja taas vanhempana tietää yksityiskohtaisemmin, mikä hänen elämänsä tarkoitus on, sillä kysymys jokaiselle ihmiselle on oikeastaan siitä, mikä hänen elämänsä tarkoitus on. Jos me asetamme tuon kysymyksen liian ylimalkaisesti, yleisesti, mikä olemassaolon tarkoitus on, silloin tietysti voimme saada siihen filosofisen, enemmän tai vähemmän pätevän vastauksen, mutta vaikeampi on silloin löytää semmoinen käytännöllinen vastaus, joka sopii jokaiselle, että jokainen tuntee sisässään aivan niin. On kyllä olemassa yksi käytännöllinen vastaus, joka jokaista tyydyttää, mutta samalla on tyydyttämättä, ja se yleinen vastaus on: ihmiselämän tarkoitus on siinä, että ihminen tulisi täydelliseksi. Mutta koska ihmiset aina vanhemmalla iällään tuntevat sisässään, ettei heistä voi tulla täydellisiä ihmisiä, niin tuo vastaus on heistä niin epämääräinen ja ylimalkainen, ettei se heitä tyydytä, joskin he pitävät sitä totena. Mutta kun tämä kysymys: mikä on elämän tarkoitus ja päämäärä? – asetetaan personalliseen muotoon, että jokainen kysyy: mikä on minun elämäni tarkoitus? – silloin kaikuu ihmisen sisässä jokin ääni niin nuorena kuin vanhana: sinun pitää päästä niistä ja niistä heikkouksista. Ihminen on tyytymätön itseensä niin kauan, kuin hän huomaa, että hänessä on vikoja ja heikkouksia, joita hän itse arvostelee ala-arvoisiksi, joilla ei ole ikuista arvoa. Jokainen ihminen vanhana tai nuorena tuntee: minulla on semmoinen heikkous, siitä minun täytyy päästä. Tai sitten hän tuntee toisella tavalla vastauksen tuohon kysymykseen: mikä on minun elämäni tarkoitus? Hänen sisässään kaikuu ääni,

joka sanoo hänelle: sitä ja sitä sinun pitää suorittaa, tehdä elämässä, sinulle on semmoinen ja semmoinen työ annettu, tee se oikein hyvin. Ja ihminen tuntee silloin eläessään maailmassa, että hänen omatuntonsa on rauhallinen, hyväksyy hänet siinä määrin, kuin hän täyttää sitä tehtävää, joka hänelle on aivan kuin annettu. Hän tuntee, että hänellä on semmoinen taiteellinen tai tieteellinen tai käytännöllinen työ suoritettavana ja hän tuntee sisässään: jos hän on tälle tehtävälleen uskollinen, jos hän tekee parastaan ja yrittää vielä enemmän kuin parastaan, silloin hänen omatuntonsa on rauhallinen. Ja hän tuntee vielä: tämä on minun elämäni päämäärä. Hän vaatii siinä omassa työssään niin suurta täydellisyyttä, kuin mahdollista. Ja jos ihminen tuntee luonteessaan vikoja ja heikkouksia, niin hän vaatii täydellisyyttä siinä suhteessa, missä on vajavaisuutta.

Näin jokainen ihminen tietää, mikä on elämän päämäärä, eikä hän muuten jaksaisi elää. Jos emme ole suorastaan semmoisia, että elämme vaan huvituksissa, vaan kaipaamme myöskin elämää, jossa on järkeä, silloin saamme tyydyttävän vastauksen kysymykseen, mikä on elämän tarkoitus, päämäärä. Ja kun olemme uskollisia tällä tavalla omalle personalliselle elämällemme, silloin ymmärrämme, että ihmiselämälle on asetettu paljon suurempi päämäärä kuin meidän personallinen elämämme tässä elämässä. Sen yhtenä nimenä on inhimillinen täydellisyys, ja siihen meidän kaikkien ihmisten pitää pyrkiä, meidän on saavutettava täydellisyys. Tuo tietysti tuntuu kaukaiselta, saavuttamattomalta asialta, me voimme siihen uskoa, mutta käytännössä emme saata ajatella, että semmoisen täydellisyyden voimme saavuttaa.

Tuo tunne, mikä meillä on elämän tarkoituksesta ja siitä, että elämällä on tarkoitus, se perustuu luonnon tosiseikkaan, siihen, että olemassaolo on niin järjestetty, elämä on järjestetty kouluksi, niinkuin meidän on tapana sanoa. Elämä on semmoinen suuri, ihmeellinen akademia ja lastentarha ja oppikoulu ja yliopisto, jossa jokainen käy. Tietysti monet ihmiset

päivätajuisessa minässään eivät usko mihinkään tämmöiseen, vaan sanovat, ettei elämällä ole mitään semmoista tarkoitusta, miten tässä yhdessä elämässä mitään saavuttaa, ei ihminen elä kuoleman jälkeen, se on fantasiaa, ei tieteellisesti varmaa. Monet ihmiset ajattelevat näin. Ja sentähden on hyvin ihmeellistä katsella elämää kouluna, katsella ihmissielujen historiaa, katsella heidän kulkuansa tässä näkyväisessä elämässä ja sitten niin sanotussa näkymättömässä elämässä, sillä silloin kun me sillä tavalla katselemme ihmissielun historiaa, huomamme, että jokainen ihmissielu kuitenkin oppii huomaamaan ja tietämään, jokainen persoonallisuus oppii huomaamaan ja tietämään, mikä elämän tarkoitus on, jollei tässä näkyväisessä niin näkymättömässä elämässä. Sillä on aivan kuin jokaisen persoonallisuuden tehtäväksi olisi annettu jokin määrätty täydellisyys. Joka kerta, kun ihmissielu syntyy tähän maailmaan ja siis uusi persoonallisuus muodostuu, on olemassa juuri tuon persoonallisuuden kukka, lupaavana, lumoavana ihanteena siinä siemenessä, joka on laskettu persoonallisuuden maahan, peltoon. Kun ihminen syntyy maailmaan, kätkee hän sisäänsä siemenen. Tämä siemen on hänen oman täydellisyytensä siemen, siinä on kukka näkyvässä, kukka, joksi hänen pitää kasvaa. Ja koska se on niin kohtalon puolesta määrätty, koska se siemen on istutettu ihmissielun peltoon, ei ihminen voi sitä välttää, hän ei voi olla tulematta siksi kukaksi, joka piilee hänen sielussaan. Ja jos hän ei siksi tule tässä näkyväisessä elämässä, hän tulee siksi kuoleman jälkeen. Sentähden voimme sanoa: jokainen persoonallisuus saavuttaa oman täydellisyytensä ja saavuttaa sen kuoleman jälkeen, ellei tässä. Sillä kuolemanjälkeinen elämä on tämän jatkoa ja voisimme ehkä lisätä, tämän pakollista jatkoa siihen suuntaan, joka on määrätty ja jota ihminen ehkä näkyväisessä elämässä on koettanut välttää. Ihminen on voinut tässä sanoa: en viitsi kasvattaa itseäni luonteen puolesta, en viitsi suorittaa semmoista tehtävää itseni suhteen, josta nuorena haaveilin. Luonto ei estä häntä niin sanomasta, mutta luonto

sanoo, kun hän kuolee: nyt on sinun joka tapauksessa saavutettava sen täydellisyys, mikä sinulle on annettu, nyt sinun täytyy tulla niin puhtaaksi, kirkkaaksi, kuin sinä olisit voinut eläessäsi tulla, nyt sinun on tehtävä se työ, jonka olisit suurimmaksi osaksi voinut suorittaa eläessäsi. Siinä suhteessa on luonto aivan armoton. Luonto ja tämä olemassaolo ei ole siltä kannalta mitään leikkiä. Usein ihminen lykkää tällaiset ajatukset syrjään ja sanoo näenhän sen sitten kuollessa, ja onko edes kuolemanjälkeistä elämää olemassa? Ja ihminen saa kuoleman jälkeen nähdä, että elämä, olemassa olo, on paljon vakavampaa kuin mitä hän luuli, satumaisempaa, paljon kauniimpaa kuin mitä hän olisi voinut kuvitella. Kuinka moni ihminen on pessimisti tässä elämässään, että hän näkee kaikki rumana, likaisena, kaikki ihmiset ovat itsekkäitä, kaikki on järjestetty julmuuden pohjalle, ihmiset ovat keskenään susia, eläimet syövät toisiaan j.n.e. Tämä elämä on kaikkea muuta, kuin ylevän kaunis, ajattelee ihminen usein pessimismissään. Meidän ei tarvitse mennä sen kauemmaksi, kuin jokapäiväisiin oloihin, kun huomaamme, kuinka usein ihmiset ovat onnettomia omassa perheessään, ovat riitaisia keskenään, eivät pääse onneen ja autuuteen, kulkevat jokainen yksinään omassa tuskassaan, ei ole ymmärtämystä, veljeyttä, onnea, kaikki on niin kovaa. Nämä maanpäälliset olot ovat niin vaikeita, meidän täytyy tulla työllä toimeen, ja usein meiltä kielletään työn mahdollisuus, ihminen voi kärsiä nälkää, hän ei saa leipää lastensa suuhun. Yhteiskunnalliset olot ovat niin puutteellisia. Elämä voi olla niin kamala tässä näkyväisessä maailmassa, että ihminen ajattelee: kuka on tämän kaiken takana, mahtaa olla paha kaiken alkulähteenä. Ja sitten kuoleman jälkeen hän saa tehdä semmoisia kokemuksia, jotka todistavat, näyttävät hänelle, että olemassaolo on niin ihana, olemassaolo on pohjimmaltaan niin kaunis, niin jalo, ylevä, että hän ei saata sitä uskoa, hänestä käy aivan yli ymmärryksen, kuinka on mahdollista, että itse oleminen on niin sanomattoman suloinen. Ja mehän kuitenkin voimme

ihan loogillisina ajattelijoina tehdä sen johtopäätöksen: kuinka voisimme ajatella, että itse elämä, joka on yksi ja ainoa tämän kaiken takana, olisi pahaa, disharmoniaa. Eihän mitään voisi olla, eihän tuo ehdoton oleminen voisi olla, ellei se olisi ehdotonta autuutta ja rauhaa.

Tämän voimme loogillisesti ymmärtää, mutta käytännössä se on vaikeampaa sentähden juuri, että tämäkin aurinkokunta on tehty kouluksi, tämäkin maapallo on ankara koulu.

Kun ihminen kuolee, silloin hänen täytyy tulla täydelliseksi, silloin hänen täytyy saavuttaa se täydellisyys, joka hänelle oli personallisena olentona määrätty. Kun ihminen kuolee, tulee hän lähemmäksi Jumalaa. Kuolema on matka Jumalan luo. Kuolema on, niinkuin sanoimme toissa sunnuntaina, ensin matka kuuhun ja sitten aurinkoon. Ja voimme sanoa: kuolemanjälkeinen elämä on samaa, kuin jos ihminen kävisi puhdistuksen tietä vihkimyksen kouluun. Täällä maan päällä tarjotaan ihmisille, on aina tarjottu mahdollisuus kulkea puhdistuksen kautta, puhdistuksen tietä vihkimystä kohti. Ihmisille on sanottu kaikissa uskonnoissa, kaikissa okkultissa kouluissa: puhdistakaa itsenne, kulkekaa tuota määrättyä tietä, jonka teille näytämme, niin tulette vihityiksi, tulette veljeskuntaan, taivastenvaltakuntaan. Sillä tämä elämä on syvimmässä mielessä koulua. Jos sen käsitätte ja itse tahdotte kulkea rinnan luonnon kanssa, autatte luontoa, niin saavutatte omalla ponnistuksella ja vapaaehtoisesti sen, mikä teidän on kuoleman jälkeen pakosta saavutettava. Pakosta on ihmisen kuoleman jälkeen kuljettava puhdistuksen tietä vihkimykseen ja tultava vihityksi veljeyteen. Mutta koska se on pakkoa, koska se tapahtuu luonnon käskystä, ilman että ihminen on vakavasti sitä tahtonut, niin sillä ei ole niin suurta merkitystä, se on enemmän kuin surunäytelmä, kuin todistus siitä – tarkoitan ikuisen elämän kannalta – että olimme laiminlyöneet paljon, jota olisimme voineet suorittaa, jota emme tahtoneet ymmärtää. Sentähden se ei merkitse niin paljon, sillä kun ihminen syntyy uudestaan, niin se, minkä hän on läpikäynyt kuolemanjälkeisessä

elämässä, on jonkinlaisena siemenenä hänessä, ja se ei puhkea kukkaan elämän aikana, ellei ihminen itse sitä tahdo. Tämä nykyinen elämä on otollinen hetki, niinkuin Jeesus sanoi, tämä on se periodi, jossa meidän täytyy tehdä valinta, mielenmuutos. Täällä ihmisen on vapaasti tehtävä hyvää, rakastettava totuutta, kuoleman jälkeen se tapahtuu, mutta koska se silloin tapahtuu pakosta, niin ihmisellä ei ole siitä ansiota, ei muuta kuin negatiivinen ansio, kärsimyksen ansio. Ja sentähden hänelle jää vain kuin pieni siemen, muisto, kun hän seuraavalla kerralla syntyy tänne. Vaikka hän kuoleman jälkeen on saavuttanut vihkimyksen, ei hän synnyttyään tänne ole vihitty olento, ellei hän ole sitä saavuttanut edellisessä persoonallisuudessaan maan päällä.

Tämä on erittäin kiintoisa ja merkillinen huomio, minkä voi tehdä kuolemanjälkeisen elämän suhteen. Ja se johtuu siitä, niinkuin sanottu, että tämä meidän aurinkokuntamme on järjestetty kouluksi ja että erityiset planeetat henkilökuntineen edustavat erikoisia saavutuksia, ominaisuuksia, hyveitä ja nämä kaikki planeetat vaikuttavat toisiinsa, lähettävät kukin voimakkaan vaikutuksen, henkisen virran toisiin. Siinä on myöskin fyysillistä vaikutusta, mutta samalla ennenkaikkea henkinen, näkymätön virta. Kun olemme täällä maapallolla, saamme voimakasta vaikutusta Merkuriuksesta ja Venuksesta, sekä sitten myös kauempana olevista, kuten Neptunuksesta, Uranuksesta j.n.e. Me otamme niiltä moralisia, psyykkisiä virtoja. Ja kaikki nuo virrat asettavat täällä olevat olennot, varsinkin ihmiset, erikoisiin pyörteisiin, kouluun. Ja koska Merkurius ja Venus ovat maapalloa lähimpänä, niin ne saivat aikojen aamuna lähettää tänne auttajia ja opettajia, jotka muodostivat tuon alkuperäisen okkultisen akademian, niitä opettajia, jotka tekevät työtä näkymättömästi ihmisten kesken. Opettajien tehtävä on vaikuttaa ihmisiin puhdistavasti, nostavasti, että ihmiset pääsisivät siihen vihkimykseen, mikä kuuluu tähän maapalloon. Sentähden Venus-Merkuriuksen

voimavirta tähän maapalloon on okkultisesti katsoen puhdistavaa laatua. Ja opettajat, jotka sieltä tulivat, puhuivat maapallon heikoille olennoille: luopukaa synnistä, tehkää parannus. Kaikki uskonnot ovat niin puhuneet, salaiset koulut ovat järjestäneet semmoista, jonka läpi ihmisen tulee kulkea puhdistukseen. Ja koska harvat ihmiset aikakausien vieressä ovat kuunnelleet opettajien ääntä tässä näkyväisessä elämässä, verrattain harvat – niitähän saattaa näennäisesti olla suurikin luku, vaikka satatuhatta, mutta kun ajattelemme, miten suuri luku sieluja kuuluu maapalloon, on se sittenkin pieni luku, pieni määrä ihmisiä, jotka ovat kuulleet viisaiden ääntä ja lähteneet puhdistamaan itseään – niin ihmiset yleensä tulevat kuoleman jälkeen Merkurius-Venuksen voiman alaiseksi. Ja kun ihminen kuoleman jälkeen joutuu Merkurius-Venuksen voimakkaan vaikutuksen alaiseksi, niin ne voimakkaat tulivirrat kasvattavat häntä ja puhdistavat sielua, että hän tuonelassa kulkee kuuhun ja sieltä aurinkoon. Ja sentähden sanotaan aina, niinkuin ennen on mainittu, että ihminen esim. täällä kristikunnassa kuoleman kynnyksellä tapaa Mooseksen. Se tarkoittaa, sitä, että Mooses edustaa hänelle Jumalan kymmenissä käskyissä sitä moralia, jonka hän on päivätajunnassaan tuntenut ja hyväksynyt, joka hänelle on opetettu, josta hän on tietoinen ja jonka käskyjä vastaan hän on rikkonut. Moses on kuin hänen tuomarinsa, toisin sanoen se tulivirta Merkurius-Venuksesta, joka kohtaa häntä astralitasolla, on juuri tuo Mooseksen kaikkien käskyjen täyttäjä, vaatija, tuomari, joka vaatii: sinun täytyy täyttää kaikki Jumalan kymmenen käskyä. Mitä olet niitä vastaan rikkonut, siitä saat kuoleman jälkeen puhdistua. Jos ihminen on Indiassa, hän kohtaa jonkun rishin, zoroasterilainen kohtaa Zoroasterin, buddhalainen Buddhan. Hän kohtaa sen moraalin, jonka hän on oppinut hyväksymään tässä näkyväisessä maailmassa. Mikäli hän ei ole sitä täyttänyt, se tulee hänen eteensä tuonelassa ja sanoo: nyt sinun on puhdistettava itsesi, että seisot sen edessä puhtaana, että voit sanoa, niinkuin Egyptissä Kuolleitten Kirjassa sanotaan:

„minä olen synnitön, en ole varastanut, en murhannut, en tehnyt väärää valaa, en sitä ja sitä.“ Vainaja luettelee egyptiläisissä kaavoissa kaikenlaisia syntejä ja heikkouksia, joita hän ei ole tehnyt tai joista hän nyt on puhdistunut. Jos hän maan päällä on niitä tehnyt, hän on täytyntyt nyt kiirastulesa niistä puhdistua. Sitten vasta hän on suorittanut tuonelanmatkansa kuuhun ja kuussa saa tavata oman opettajansa personallisesti, ja vasta sitten avautuvat taivaan portit.

Jos tahtoisimme musikaalisesti määritellä kuolemanjälkeistä elämää kuussa, niin se on melodiaa, ihminen on kuin huutavan ääni korvessa. Ihmissielut saman himon yllyttäminä ryntäävät kuin tuulispäät. Jos näin sanomme, ei se merkitse, että he tuntisivat yhteytensä, jokainen on yksin, jokainen kamppailee oman pirunsa kanssa, omia syntejään vastaan. Sentähden on helvetin ja kiirastulen kamalin kohta yksinäisyys, se, että tuntee itsensä hyljätyksi: minut on Jumalakin hyljännyt. Sitä ihmissielu tuntee enemmän tai vähemmän voimakkaasti. Ne, jotka ovat itse vähän voimakkaampia, voivat tuntea sen liian traagillisesti. Sehän on tässä elämässä kaikkien suurten onnettomuus. Vaikein, mikä meitä ihmisiä kohtaa tässä näkyväisessä elämässä, on: ei kukaan meistä välitä, ei kukaan ota meidän väsynttä päätämme syliinsä, ei kukaan pyyhi meidän kyneleitämme. – Kun tuolla tavalla tuntemme itsemme hyljätyiksi tässä näkyväisessä elämässä, silloin se on todellista tuskaa, se on vaikeinta, se on kärsimyksen syvin sisältö. Ja olkoon ohimennen sanottu: jokaisen okkultisen itsekasvattajan täytyy kulkea tämän kokemuksen läpi kerran toisensa perästä, kunnes se ei häntä millään tavalla peloita, kunnes hän täyttää sen kirkkaudella. Ja helvetin ja kiirastulen läpikäyvänä punaisena lankana on yksinäisyyden tunne, ja se on pakko voittoa, sillä elämä häipyy käsistä, oma itse haihtuu olemattomiin: vaikka ihminen kuinka huutaisi, ei hänelle jää muuta kuin se melodia, mikä hän itse on.

Taivaselämä taas on juuri kaiken tämän vastakohta. Musikaalisesti voisimme sanoa: taivaselämä on harmoniaa,

sentähden, että säveleet, melodiat, sointuvat yhteen. Sillä meidän ainoa todellinen onnemme on siinä, että tunnemme yhteyttä toisten kanssa. Sehän on perheessä ainoa onni: kaikki rakastavat toisiaan ja luottavat toisiinsa, jokainen tuntee, että voisi mennä kuolemaan toisten puolesta, ei kukaan pyydä muuta kuin saada rakastaa. Niin on onnellisessa perheessä. Kun kaksi ihmistä rakastaa toisiaan perustaakseen perheen, niin heidän rakkautensa on siinä, että he luottavat toisiinsa, ettei heidän tarvitse epäillä toisiaan, he tietävät, että he tulevat tekemään työtä yhteisen kodin puolesta, he tuntevat, että heillä on yhteinen ihanne, jonka puolesta tahtovat elää. Siinä on taivas. Taivas on siinä, että on monta ihmistä yhdessä, jotka voivat muodostaa harmonisen kokonaisuuden, valmiina elämään ja kuolemaan toistensa puolesta, kauniin asian puolesta. Sotajoukko, joka lähtee taisteluun ja kuolemaan, kun päällikkö käskää, se sotajoukko on kyllä kuin maallinen heijastus jostakin taivaallisesta. Heidän suuri rakkautensa päällikkönsä, suuri alttiutensa antaa henkensä, suuri rakkautensa isänmaahan, jonka puolesta tahtovat kuolla, se on kaikki taivaallista. Ennen tämä saattoi olla sanomattoman ihanteellista, korkeaa ja kaunista. Nyt ehkä emme enää saata ajatella niin sotajoukosta, meillä ei ole enää semmoisia sotia maan päällä, ei ainakaan nykyisissä kulttuureissa. Nyt on kaikki pikemmin ääretöntä helvettiä, jossa pilkahduksena on taivasta, kun sotamiehet tekevät liittoja keskenään, kun viholliset yhdessä kuollessaan huomaavat: veljiä me olemme. Siinä on hetkeksi taivas. Mutta taivas ei ole enää sodassa ja sotajoukossa, kun sotamiehetkään eivät aina tiedä, mitä varten he taistelevat, kun he ajattelevat: jolleivät nuo valtiomiehet ja keisarit olisi riidelleet keskenään, ei meitäkään olisi lähetetty tämmöiseen kurjuuteen. Mutta taivas pilkahtaa siinäkin, sillä taivas pilkahtaa kaikissa elämän olosuhteissa, vankiloissa, hirmuisimmissa synnin pesissä, kaikkialla on jumalallinen taivas, mutta vain hetkellisenä säteenä. Mutta taivas itsessään, se taivas, jota saamme kuoleman jälkeen kokea, se

kulkee harmonian ja yhteyden merkeissä. Taivas ei olisi onnea, autuutta, ellei se olisi yhdessäoloa monen kanssa. Yhdessäolo ei ole sitä, että joutuisi tuntemattomien kanssa yhteen – se tapahtuu vain muutamille valituille – mutta se on sitä, että ihminen joutuu yhteyteen semmoisten kanssa, joita hän on rakastanut, joita hän on tuntenut, joille hän olisi tahtonut olla hyvä, joita olisi tahtonut rakastaa. Kaikkien niiden sielujen kanssa ihminen joutuu yhteyteen ja ihmeelliseen sopusointuun, sillä ne hän rakastavat häntä.

Siis, jos ihminen maan päällä eläessään on kokenut syvää surua siitä, että joku, jota hän on rakastanut, ei ole häntä ymmärtänyt, niin taivaassa ovat asiat toisin. Taivasten avain on rakkaus, rakkaus avaa taivaan portit, ei mikään muu, kuin rakkaus, rakkaus ihmisiin, aatteisiin, Jumalaan, kaikkiin olentoihin. Sydämen rakkaus on avain, joka avaa taivaat. Sentähden on sanottu taivaasta, niinkuin voimme lukea teosofisista kirjoista: taivaaseen astuessaan ihminen kantaa kädessään maljakkoa, toisella on pieni maljakko, toisella suuri, mutta jokaisen maljakko on ääriään myöten täynnä taivaallisia yrtejä. Se on onnen maljakko. Niin paljon kuin ihminen kykenee olemaan autuas ja onnellinen henkisellä tavalla, niin paljon hän saa sitä taivaassa. Kuka enemmän kykenee rakastamaan, hän kantaa suurempaa maljakkoa, kuka vähemmän, hän kantaa pienempää, mutta taivaassa hänen rakkautensa saavuttaa semmoisen polttopisteen, ettei hän saata mitään muuta toivoa, vaikka se rakkaus olisi rajoittunut kahteen, kolmeen henkeen tai johonkin asiaan. Taivaassa hän saa antaa sitä rakkautta ulos itsestään.

Mutta me kysymme täydellä syyllä: kuluuko taivaselämä siis ikäänkuin turhaan, kuluuko se personalliseen onneen? Eikö taivaselämästä ole hyötyä, eikö siinä tehdä mitään työtä? Ja kun niin kysymme, silloin kuuluu vastaus; ei mitään turhaa: hyötyä, suurta hyötyä, suurta valmistusta, suurta työtä. Sillä mikä tuo taivaselämä on? Äsken sanoimme, että se on ikuisen elämän

kannalta vihkimyksen saavuttaminen puhdistuksen tien jälkeen. Ja vihkimys on todellisuudessa siinä, että ihminen vihitään yhteen muutamien tai hyvin monien sielujen kanssa, joiden kanssa yhdessä hän saa kokea elämän autuutta ja onnea, mutta samalla se on tietysti vihkimystä varsinaiseen kouluun. Jos täällä maan päällä ihminen kulkee puhdistuksen tietä ja tulee vihityksi Valkoiseen Veljeskuntaan, silloin vasta hänen suuri koulunsa alkaa. Ja niin on kuoleman jälkeenkin. Kun ihminen astuu yhteyteen ja harmoniaan toisten sielujen kanssa, että he soivat yhdessä ihanan polyfonisen kuorolaulun tai symfonian, silloin ihminen myös asettuu kouluun. Taivaselämä on, niinkuin olemme kuvanneet, astumista ulos kuusta ja sen vaikutuksesta ja astumista aurinkoon ja siihen piiriin, jossa ovat nämä toiset planeetat, jotka ovat kauempana. Marsin, Jupiterin ja Saturnuksen kanssa joudumme tekemisiin taivaassa. Se on siis menoa ulos avaruuteen, suurta matkaa ulos avaruuteen. Meissä ei ole enää mitään kärsimystä, heikkoutta, ei syntiä, me olemme personallisuuksina semmoisia, kuin olisimme voineet olla, jos olisimme voineet säilyttää Jumalan kuvan, sen kukan, mikä oli meidän sydämissämme. Me olemme nyt semmoisia enkelimäisiä olentoja, ei mitään ylen viisaita, koska emme ole olleet viisaita personallisuuksia, mutta puhtaita, lapsen kaltaisia personallisuuksia, niinkuin lapset, jotka menevät tanssimaan ja leikkimään. Kuitenkaan emme mene tanssimaan ja leikkimään, vaan kouluun. Ja lähin koulu, johon ihmiset joutuvat tässä taivaselämässä, on Marsin koulu, okkultinen vaikutuspiiri. Me joudumme Marsin kouluun – tämä on hieman kuvannollista puhetta, sitä ei saa käsittää materialistisesti – jotkut jatkavat Jupiterin kouluun ja Saturnuksen kouluun, hirmuisen harvat Uranuksen ja Neptunuksen kouluun. Vähintään 99 % voisimme sanoa 99,99 % rajoittuu Marsiin. Ja mikä tämä Marsin koulu on, se ihmeellinen taivaallinen koulu, johon joudumme kuoleman jälkeen taivaassa? Ne, jotka olivat mukana viime keväänä, kun oli puhetta planeettakouluista, muistavat varmaan, että Marsin

koulua sanotaan sotijain kouluksi, planeetaksi, myöskin punaisen tulen vihkimyskouluksi. Marsin koulu on se, johon nyt kaikki ihmiset joutuvat taivaassa, ja joka on siinä, että ihmissielut näkevät selvästi: ei saa riidellä, ei sotia, ei pakoittaa, ei käyttää väkivaltaa, ei olla paha. Kaikki se, mikä täällä maan päällä meidän näkyväisessä elämässämme kuuluu kuin päiväjärjestykseen, kaikki se pääsee jollakin ihmeellisellä tavalla räikeään valaistukseen taivaassa Marsin vaikutuspiirissä. Ei sillä tavalla, että se herättäisi mitään vaikeaa tunnetta, kärsimystä, meidän sisässämme, ei niin, sillä me emme enää näe maallisia oloja, me emme käsitä mitään muuta kuin ettei voi riidellä, sotia, ei käyttää miekkaa, revolveria tai mitään asetta, ei väkivaltaa. Me tunnemme sen, me elämme semmoisessa tietoisuudessa, ettei mitään pahaa voi tehdä. Semmoisessa selvässä tajunnassa elämme kuoleman jälkeen taivaassa. Ja sentähden meidän sielumme yhdessä soittavat harmoniaa. Ihmissielut jakautuvat ryhmiin Mars-taivaassa aina sen mukaan, kuinka monta sielua rakastaa, tuntee ja muodostaa oman piirinsä, ja kullakin ryhmällä on oma sävelensä, harmoninen yhteissoittonsa, ja ne taas muodostavat säveleen suuremmassa kokonaisuudessa, laulun, jonka laulavat. Jonkun kuoron laulu voi olla: „oi, kuinka onnellinen on se perhe, jossa on sopusointua miehen ja vaimon ja lasten välillä“ – ja taas toisen: „oi, kuinka onnellinen on se uskonnollinen yhdyskunta, seurakunta, joka tahtoo tehdä hyvää ihmiskunnalle ja rakastaa kaikkia.“ Ja kolmannen laulun sisältö voi olla: „oi, kuinka onnellinen on se yhteiskunta, joka tahtoo palvella ihmisiä, joka tahtoo kaikkien parasta.“ Ja suuret joukot tuntevat: „kuinka onnellista on ihmisille, että heissä on hyvä tahto, että maan päällä on rauha.“ Ja myös suuret joukot tuntevat: „ainoa elämän sisältö on siinä, että laulamme ylistystä Jumalalle taivaassa.“

Ja missä nämä ihmissielut ovat? He ovat avaruudessa, tässä meidän aurinkokunnassamme. Aurinko käsittää koko aurinkokunnan, ihmissielut eivät ole sidotut paikallisesti. Ne

ihmissielut, jotka kuuluvat maapalloon, ovat täällä. Taivaassa elävät ihmiset, jotka tekevät matkoja planeettoihin, ovat samalla täällä meidän omissatunnoissamme ja sydämissämme. Siinä on heidän työkenttensä. He laulavat meille sopusointua, rauhaa, rakkautta. Sentähden huomaamme, kuinka uskonnoissa on ajateltu kunnioituksella ja hartaudella edesmenneitä vainajia, kuinka ihmiset maan päällä saattavat kääntyä esi-isiensä puoleen ja sanoa: „oi, sinä, joka olet taivaassa, katso minun puoleeni, että saisin rauhan sydämeeni.“ Ja ihmiset, jotka ovat riidassa toisten kanssa, saattavat ajatella: „mitähän tuo minun omaiseni, rakas vainaja, ajattelee, jos hän katsoo puoleeni?“ Ihmisillä on vaistomainen tieto siitä, että vainajat taivaassa laulavat yhtämittaa rauhaa ja ylistystä Jumalalle. Sentähden uskonnoissa puhutaan, että enkelit laulavat. Ne ovat vainajia ja monia muita olentoja. Enkeleitä, jotka eivät ole ihmisiä, on miljoonia ja miljoonia. Joku tämmöinen enkeli johtaa taivaallista kuoroa, ja se on työtä. Meillä on siitä heijastuksena säveleet ja musiikki maan päällä. Meistä voi tuntua, että se on huvitusta, kun kuulemme soitettavan ja laulettavan. Ei, se on työtä, valistustyötä ihmisten hyväksi, kun soitetaan ja lauletaan niin, että se panee ihmissielut väräjäämään. Se on työtä, ja se on kotoisin taivaasta. Mitä merkitsee muu mitään, kuin se, että ihmissielut kasvavat lähemmäksi Jumalaa, enemmän ja enemmän Jumalan kaltaiseksi, taivaallisen Isän kaltaisiksi. Ei merkitse mitään, olemmeko nyt saaneet aikaan semmoista ja semmoista, kaikki, mitä teemme maan päällä, on niin pientä, kuin ihminen kulkisi meren rannalla ja noukkisi pieniä kiviä. Näin on suuren runoilijan työ hänen mielestään, sillä hän on sielussaan tuntenut, mitä ääretöntä työtä tehdään avaruudessa, hän on saanut aavistuksen niistä miljoonista ja miljardeista olennoista, jotka tekevät työtä siinä koulussa, jossa sielut kasvavat. Sentähden se työ on tärkein. Mitä me omassa persoonallisuudessamme teemme, se on pientä, se on meidän oman kukkamme kasvattamista, sitä, että olisimme uskollisia omalle itsellemme. Ei maailma siitä järky.

Maailman suuret voimat asettavat meidät siihen kouluun, että samme koettaa olla uskollisia itsellemme. Maailman suuri harmonia on kokoonpantu miljaardien sielujen laulusta, siitä soitosta, joka soi avaruudessa. Ja kun ihminen nousee tietoiseksi itsestään, saa kuulla, mikä soitto aikojen aamusta lähtien kaikuu hänen sielunsa syvimmissä, silloin alkaa hänelle uusi elämä.

Vain harvat ihmiset lähtevät Marsin vaikutuspiiristä Jupiterin vaikutuspiiriin, sillä Jupiterin vaikutus ei ole negatiivinen, kuten Marsin, joka on positiivinen ainoastaan siinä, että se asettaa jotain negatiivisen tilalle. Jupiterin vaikutus on suorastaan positiivinen. Kuka siihen joutuu kuoleman jälkeen, hän joutuu semmoiseen piiriin, jossa hän saa oppia, tottua suorittamaan hyvää kylvötyötä, voisimme sanoa vertauskuvallisesti: Jupiterin vaikutuspiirissä ihmissielu kaivaa jonkun pääryn tai useampia maasta, ja hän tietää, että niitä on kylvettävä, lahjoitettava toisille. Hän on mielestään mahdollottoman rikkauten omistaja ja hän on velvollinen jakamaan sitä toisille, ja hän ihmettelee, että tämä hänen rikkautensa kasvaa ja kasvaa: jos hän yhden pääryn antaa, on hänellä kymmenen jäljellä, jos yhden timantin lahjoittaa, on tuhat tilalla.

Semmoinen on Jupiterin vaikutus. Meidän ei tarvitse koettaa kuvata sitä enemmän, sillä, niinkuin sanottu, valitut sielut vain ovat siellä. „Monet ovat kutsutut, harvat ovat valitut.“ Vielä harvemmat ovat Saturnuksen vaikutuspiirissä kuoleman jälkeen, sillä siellä on aivan kuin ihminen oppisi luomaan, rakentamaan temppelein. Hän on itse kuin kivi, palava kivi, hän sytyttää toisia kiviä ja rakentaa temppelein. Hän on luoja. Me emme osaa sitä sanoin kuvata. Ja mitä tulee Uranukseen ja Neptunukseen, niin kuolemanjälkeisessä elämässä ei ole vielä tarvittu niiden taivaita. Niiden vaikutus tulee Marsin ja Venuksen kautta. Meillä on riittävästi koulua taivaassa eläessämme niissä toisissa.

Nyt on merkillinen asia kuolemanjälkeisessä elämässä se, että Kristuksen jälkeen on Kristus, Jeesus Kristus, kuoleman kynnyksellä kuolemanjälkeisessä elämässä, mutta harvat ihmiset

voivat vielä Häneen vedota, sillä ainoastaan ne voivat tulla aivan kuin Jeesuksen Kristuksen luo, jotka jo täällä maan päällä ovat seuranneet Häntä, ei missään ylimalkaisessa merkityksessä, että ovat kuulleet puhuttavan Jeesuksesta Kristuksesta, mutta eivät ole tunteneet Hänen käskyjään ja neuvojaan, ei siinä merkityksessä, sillä voi olla, että ihminen, joka luulee seuraavansa Jeesusta, kuitenkin koettaa täyttää muuta moralia, jolloin hän joutuu esim. Mooseksen vaikutuspiirin alaiseksi. Ainostaan ne ihmiset, jotka koettavat seurata Jeesuksen käskyjä ja sillä tavalla kulkea Hänen jälessään, ne kohtaavat todellisen Jeesuksen kuoleman jälkeen. Heidän helvettinsä ja kiirastulensa, jos semmoiseen joutuvat, on siinä suhteessa ihmeellinen, että Jeesus Kristus loistaa kakkien näiden vaivojen ja vaikeuksien läpi suuremmoisena anteeksiantavana voimana, että ihminen tuossakin kiirastulessa, tuonelassa, voi herätä tietoisiksi siitä, ettei ainoastaan kärsimys ole se, joka puhdistaa ja kasvattaa ja päästää hänet siitä, ei ainoastaan se kärsimys, joka hänen on kärsittävä, vaan myöskin semmoinen luoksensa kutsuva rakkauden voima, joka antaa tuon kärsimyksen käydä sillä tavalla nopeaksi, että ihmissielu itse voi sen voittaa. En löydä oikein sanoja kuvatakseni, mutta sanokaamme näin: ihminen on vaivan tilassa, häntä ympäröi jokin vaikeus, hän istuu kuin vankilassa, eikä pääse siitä mihinkään, hän kärsii vain tuskassaan ja hänellä on semmoinen tieto sisässään, että hänen on kärsittävä. Semmoinen ihminen, joka on koettanut Jeesusta seurata, ei napise mitään, ei hän ole tyytymätön mistään, ei sano mistään kärsimyksestä: miksi tämä on näin? Hän ottaa mielellään kantaakseen tässäkin näkyväisessä elämässä, mitä hänelle tulee. Kuoleman jälkeen hän istuu oman itsensä vankina, ei näe mitään ulospääsyä, hän kärsii suurta tuskaa. Hän ei silloin ensi hädässään ajattele muuta kuin että hänen on kärsittävä: olen tämän ansainnut, kärsin mielelläni. Kun hän silloin muistaa sanoa itselleen: „minä kiitan sinua, Isä, että annat minun tällä tavalla sovittaa syntini“ – niin hän nostaa kasvonsa ja valo tulee

häntä vastaan. Hän hämmästy, se tuntuu liian hyvältä, ja kun hän katsoo, hän näkee Jeesuksen. Jeesus seisoo äärettömän hyvänä ja hymyilevänä, anteeksiantavana. Ja ihmisielu tuntee sisässään, ei, että tämä Jeesus hyväksyisi hänen syntinsä, vaan hän tuntee sanomatonta riemua, iloa, siitä, että „minä voin voittaa syntini“. Ja hän rientää ulos siitä vankilasta tuota valon tietä pitkin Mestarin luo.

Tämä on ihmeellistä, ja se tietysti tapahtuu sangen monelle, mutta ainoastaan niille, jotka todellisuudessa seuraavat Jeesusta Kristusta ja ovat ymmärtäneet Hänen elämänoppiaan täällä maan päällä. Monet, monet niin sanotut kristityt istuvat vankilassaan, ja kun heille selitetään, eivät he voi kuunnella, he tuskittelevat vain, ennenkuin uudestaan ja uudestaan heille huudetaan: „herätkää huomaamaan, kuinka asiat ovat!“ Sitten vasta vähitellen he rauhoittuvat ja tyyntyvät ja vapautuvat. Yleensä ne, jotka täällä seuraavat Jeesusta, eivät joudu tuommoisiin vaikeuksiin, he kärsivät niin paljon sisässään täällä, ettei heillä ole semmoista enää kuoleman jälkeen, mutta sattumalta voi olla. Ihminen ei aina tunne itseään, hänessä saattaa olla jotain, josta hän ei ole täysin tietoinen, ja siitä täytyy hänen tehdä tiliä kuoleman jälkeen, koska taivaassa ei saa olla mitään pahaa.

Sitten, kun taivaassa ollen ihmiselle tulee se kirkastuksen hetki, että hän tietää: „nyt minun on lähdettävä takaisin maan päälle“ – silloin hänet johdetaan suuremmoiseseen valoon, on kuin hän tulisi ihmeelliseen saliin. Hän unohtaa kaikki ja hän tuntee olevansa kuin atomi maailmankaikkeudessa. Hän tulee kuin timanttisaliin, jossa hänelle luetaan ihmeellistä kirjaa, jossa ovat hänen omat ruumistuksensa. Ja sitten hänen eteensä tulee se elämä, johon hänen tulee mennä, ja hänet täyttää ihmeellinen riemu siitä, että hän saa käydä Jumalan koulua, saa mennä eteenpäin, saa olla mukana tässä ihmeellisessä koulussa. Ja riemusta hän lupaa Jumalalle: „tahdon koettaa kaikkeni, kaikkeni!“ Ihminen sen unohtaa sitten maan päällä, mutta kuitenkin soivana äänenä hänen sielussaan on: sinun pitää niin

tehdä, sinun on luovuttava siitä ja siitä. – Tässä personallisuudessa kaikuu hänen oman henkiminänsä ääni.